

майбутньому працювати в юридичній діяльності та спілкуватися з великою кількістю людей.

Список використаних джерел:

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність : Закон України від 5 липня 2012 № 5076–VI / Відомості Верховної Ради України. – 2013. – № 27. – Ст. 282.
2. Скрябін О.М. Психолого-правові аспекти розвитку комунікативних здібностей адвокатів / О.М. Скрябін // Вісник Запорізького національного університету. – 2011. – № 3. – С. 14–18.
3. Аврах Я.С. Психологические проблемы защиты по уголовным делам / Я. С. Аврах. – Казань: Изд. Казанского ун-та, 1972. – 104 с.
4. Васильев В.Л. Юридическая психология / В.Л. Васильев. – [6-е изд., перераб. и доп.]. – СПб.: Питер, 2009. – 608 с.
5. Криський М. Мовленнєвий аспект юридичної діяльності / М. Криський // Вісник національного університету «Львівська політехніка». – 2008. – № 620. – С. 291–293.

Мартинюк Т.М.

аспірант,

Національна академія внутрішніх справ

СПІВВІДНОШЕННЯ ПРИВАТНОГО І ПУБЛІЧНОГО ПРАВА В РЕГУЛЮВАННІ СПАДКОВИХ ВІДНОСИН, ОБ'ЄКТОМ ЯКИХ ВИСТУПАЮТЬ КУЛЬТУРНІ ЦІННОСТІ

З давніх часів римські юристи розділяли всю область права на дві обширні сфери – сферу права публічного (*jus publicus*) і сферу приватного (*jus civilis*). З того часу, такий поділ став значним надбанням юридичної думки, що складає неодмінну базу наукової і практичної класифікації правових явищ. Але незважаючи на те, що існування з «незапам'ятних» часів, зазначеної наукової класифікації, сам критерій відмінності між правом публічним і приватним до цього часу не виявлено [1, с. 37].

Насамперед – це пояснюється досить багатограними переплетеннями та взаємозалежностями приватних і публічних інтересів, так що далеко не завжди існує можливість однозначного їх «розведення» по різні боки певних жорстких демаркаційних ліній [2, с. 255].

Справді, з одного боку, лише людина здатна усвідомлювати об'єктивно існуючі інтереси, а відтак здійснювати їх. З іншого ж боку, є й зворотний вплив суспільних інтересів на індивідуальні, адже людина як істота соціальна не може бути «цілковито незалежною від культурно-ціннісних «координат» того суспільства, в межах якого відбувається її становлення» [2, с. 255].

Над проблемою розмежування публічного і приватного права працювало багато вчених – цивілістів і фахівців інших галузей науки. В даній роботі немає можливості розглядати їх доробки, шляхом викладу і критики багатьох теорій запропонованих у літературі. Але в контексті нашого дослідження викликають Г.Ф. Шершеневича і Й.О. Покровського.

Так, Г.Ф. Шершеневич зазначав, що існуюча в сучасному юридичному порядку різниця приватного і публічного права не впливає із самої сутності права, а є лише історичним явищем. Як історична категорія такий юридичний порядок побудований на протилежності приватних і суспільних інтересів, передбачає наявність психічних, етичних, політичних і економічних умов, відсутність або недостатній розвиток яких усуває саму можливість подібного роздвоєння права [3, с. 83].

Іншу думку, щодо розрізнення приватного і публічного права, виразив також Й.О. Покровський, який зазначав, що між публічним і приватним правом є різниця глибоко принципова, яка є основою всієї наукової класифікації, а не чийось випадковим інтересом [1, с. 38].

На таких позиціях стояв і М.М. Агарков, стверджуючи, що традиційний науковий аналіз проблеми розмежування публічного і приватного права не є історичною випадковістю. Він дійсно у загальному відповідає двом видам права, теоретично роздільних за своїм характером.

Історична випадковість пояснює лише ті відхилення від вірної межі, які мають місце в традиційних відхиленнях [4, с. 72].

Погоджуючись з Й.О. Покровським, можна стверджувати, що внутрішня диференціація права на публічне і приватне, будучи спричиненою подвійним характером як самого людського буття, так і субстанційності права є цілком природною. «Штучною була якраз, навпаки, спроба утвердження «правової єдності» шляхом викорінення всього «приватного» з життя людини та права, що його регулює» [2, с. 188, 284].

Виходячи з цього важливо підкреслити: «Якщо в державі поряд з публічним розвивається приватне право, яке дає можливість

громадянину самостійно створювати для себе права і обов'язки, є більше підстав стверджувати, що при цьому дістає розвиток принцип рівності, відповідно до якого повинні враховуватись інтереси як окремого громадянина так і суспільства в цілому. За таких умов громадянин має перевагу не тільки при формування його прав і обов'язків, а й під час їх здійснення та захисту» [5, с. 34-37].

Поділ права на приватне і публічне має безпосереднє відношення і до регулювання спадкових відносин, об'єктом яких виступають культурні цінності. Саме цим відносинам відводиться значне місце у приватному праві. Більше того, відносини культури посідають важливе місце в регулюванні не лише нормами права, а й іншими соціальними нормами і поведінці самої особи. Причому, таке регулювання здійснюється не ізольовано, а в єдиному комплексі і тісному взаємозв'язку. Застосування приватного у розвитку культури дає можливість будь-якій особі – творцю стати носієм як особистих немайнових так і майнових прав. Вона може створити твір, випустити його у світ, відтворити, переробити, продати, передати в найм тощо.

Ці можливості творця забезпечуються належними йому суб'єктивними правами і складають зовнішні, видимі для інших наслідки його поведінки, які певним чином можуть бути оцінені, а відтак вільно відчужувати своє право іншому.

За допомогою публічно-правових відносин культури виникає можливість володіти, користуватись, розпоряджатись не лише приватними власникам, а й суб'єктам публічно-правових відносин, значне місце у яких відводиться державі чи комунальним структурам. Саме таке управління культурними цінностями відбувається на засадах норм публічного права.

Для регулювання спадкових відносин, об'єктом яких є культурні цінності, перевагу має приватно-правовий підхід регулювання суспільних відносин, бо без чіткого визначення суб'єктивних прав осіб – учасників спадкування – неможливо встановити і характер спадкових відносин.

Як висновок приватно-правове регулювання відносин культури посідає важливе місце в розвитку суспільних відносин і має безпосередній зв'язок зі спадкуванням.

Список використаних джерел:

1. Покровский И.А. Основные проблемы гражданского права. – М.: Статут (в серии «Классика российской цивилистики»), 1998. – С. 37-38.
2. Тімуш І.С. Інтегральний погляд на право. – К.: Атіка (в серії «Інтегральний погляд на право»), 2009. – С. 188-284.
3. Шершеневич Г.Ф. Учебник русского гражданского права // Издательство «Статут», 2005. – С. 83.
4. Агарков М.М. Избранные труды по гражданскому праву (в серии «Научное наследие»). В 2-х томах, т. 1. – М., 2002. – С. 72.
5. Бірюков І. Предмет і метод приватного права // Право України. – 2002. – № 3. – С. 34-37.

Черкасов Д.О.

аспірант,

*Київський національний університет
імені Тараса Шевченка*

ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ ТА ХАРАКТЕРНИХ РИС ЦИВІЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ШКОДУ, ЗАВДАНУ ДЕФЕКТОМ В ПРОДУКЦІЇ

На сьогодні правове регулювання у сфері відповідальності за шкоду завдану дефектною продукцією здійснюється Законом України «Про відповідальність за шкоду, завдану внаслідок дефекту в продукції» від 19.05.2011 № 3390-VI.

Внаслідок прийняття даного закону в українській системі права виник новий специфічний вид цивільної відповідальності за шкоду, завдану дефектом в продукції.

Досліджуючи даний вид цивільної відповідальності вважаємо за необхідне виокремити її характерні риси з метою визначити її правової природи та надати їй авторське визначення, серед яких необхідно виділити такі:

1. Для інституту відповідальності за шкоду, завдану дефектною продукцією, характерні такі ознаки, які притаманні для юридичної відповідальності загалом:

- фактичною підставою притягнення до відповідальності за шкоду, завдану дефектною продукцією, є наявність цивільного правопорушення;